

Jedna

Toskano

„*Avanti!*“ Povel se rozlehl přehlídkovou plochou zalitou sluncem a vojáci v trojřadu vykročili najednou. Jejich pevné sandály pobité železnými cvočky dopadaly na zem v dokonalém souzvuku a vydávaly rytmické dunění, doprovázené nepravidelným zachřestěním zbraní a výstroje, když se o sebe příležitostně otřely nebo se srazily. Za pochodujícíma nohama se už zvedal slabý oblak prachu.

„Člověk je rozhodně vidí přicházet dost z dálky,“ zabručel Halt.

Will se k němu pootočil a usmál se. „Třeba právě o to jde.“

Generál Saprissi, který pro ně názornou ukázkou toskanské vojenské síly uspořádal, pochvalně kývl.

„Ten mladý gentleman má pravdu,“ řekl.

Halt povytáhl obočí. „Možná má pravdu a mladý je nepochybně také. Ale není to žádný gentleman.“

Sapristi zaváhal. Ani po deseti dnech ve společnosti těch dvou zvláštních Araluenců si ještě úplně nezvykl na ustavičné veselé popichování, které mezi nimi probíhalo. Dalo se těžko poznat, kdy mluví vážně a kdy v žertu. Některé věci, které si navzájem říkali, by byly mezi Toskanci, proslulými tím, že jejich hrdost je silnější než smysl pro humor, důvodem k mrzačení a prolévání krve. Generál pohlédl na mladého hraničáře a zaznamenal, že se zřejmě nijak neurazil.

„Aha, signore Halte,“ řekl nejistě, „to byl od vás vtip, že ano?“

„Ne, vtip to nebyl,“ prohodil Will. „Ale ano, on si rád myslí, že to vtip je.“

Sapristi usoudil, že bude asi jistější vrátit se zpátky k tématu, které dva hraničáři předtím načali.

„V každém případě,“ prohlásil, „se domníváme, že prach zvířený nohama našich vojáků dokáže nepřátele často přimět, aby se rozprchli. Velice málo protivníků se chce střetnout s našimi legiemi v otevřeném boji.“

„Pochodovat umění rozhodně hezky,“ přívětivě poznamenal Halt.

Sapristi po něm blýskl očima, vycítil, že ukázka na šedovousého Araluence zatím příliš nezapůsobila. V duchu se usmál. To se za pár minut změní, pomyslel si.

„Seletin je tu,“ řekl Will, a když druzí dva pohlédli dolů, spatřili nezaměnitelnou vysokou postavu aridského vůdce, jak za nimi vystupuje po schůdcích na vyvýšenou pozorovatelnu.

Seletin byl v Toskanu v zastoupení aridského *emrikíra*,

aby s toskanským senátem projednal obchodní a vojenskou smlouvu. Toskanci a Aridové se po léta občas dostávali do střetu, protože jejich země oddělovaly od sebe pouze poměrně úzké vody Stálého moře. Jenomže každá země vlastnila cosi, co ta druhá potřebovala. Aridové měli v pouštích zásoby červeného zlata a železa, které Toskanci nutně potřebovali k získání peněz a výzbroje pro svá velká vojska. Ještě důležitější bylo, že Toskanci nezřízeně propadli *kahvě*, velice chutné kávě, kterou pěstovali Aridové.

Obyvatelé pouště zase směřovali do Toskana pro tkané látky – jemné lněné plátno a kartoun, tolik potřebné v prudkém pouštním žáru – a pro olivový olej vynikající jakosti, který vyráběli Toskanci a byl mnohem lepší než olej jejich domácí výroby. Navíc bylo neustále třeba doplňovat stáda ovcí a koz a obstarávat nové chovné kusy. Úmrtnost zvířat byla v poušti vysoká.

V minulosti spolu oba národy o toto zboží bojovaly. Teď však získaly navrch moudřejší hlavy a rozhodly, že spojenectví bude oboustranně prospěšné pro obchod i bezpečnost. Vody Stálého moře byly zamořené korzáry na rychlých malých galérách. Ti přepadávali obchodní lodě plující mezi oběma zeměmi, olupovali je a potápěli.

Někteří lidé v oblasti dokonce s lítostí vzpomínali na doby, kdy zdejší vody pravidelně navštěvovaly skandijské lodě. Skandijci sice také loupili, ale nikdy ne v takovém rozsahu, jak se to dělo dnes. A přítomnost skandijských lodí držela místní piráty na uzdě.

V současnosti se Skandijci mnohem více řídili zákony. Jejich oberjarl Erak zjistil, že je mnohem výnosnější pronajímat skandijské lodě jiným zemím, které potřebují ve svých vodách zajistit bezpečí. V důsledku toho se Skan-

dijci stali v mnoha částech světa opravdovými strážci pořádku na moři. Toskanci a Aridové, bez významného vlastního námořního vojska, se v rámci své smlouvy rozhodli najmout flotilu vlčích lodí, aby hlídala ve vodách mezi oběma pobřežími.

To vše byly důvody, proč Halt a Will strávili uplynulých deset dnů v Toskanu. Dlouhotrvající nepřátelství mezi oběma zeměmi, doprovázené nevyhnutelnou vzájemnou podezíravostí, přivedlo obě strany ke shodě, že požádají nějakou třetí zemi, aby při smlouvě, kterou hodlaly uzavřít, působila jako rozhodce. Araluen byl zemí, jíž věřili jak v Aridě, tak v Toskanu. Araluenci navíc měli úzké vazby se skandijským oberjarlem a vznikl dojem, že jejich prostřednictvím bude při budování vztahu s divokými severskými mořeplavci užitečné.

Bylo logické, že Seletin navrhl, aby se k araluenským zmocněncům začlenili Halt a Will. Jeho požadavek se týkal i Horáce, jenomže toho zavedla povinnost jinam.

Přesným zněním a podmínkami smlouvy se oba hraničáři nezabývali. Byli tu prostě jako doprovod hlavní araluenské vyjednaváčky – Alyss Mainwaringové, jedné z nejbystřejších nových členek araluenské diplomatické služby a od dětství Willovy lásky.

V tuto chvíli se nacházela za zavřenými dveřmi s aridskými a toskanskými právníky a probírala s nimi smlouvu bod po bodu.

Seletin s povděkem klesl na sedátko vedle Willa. Tři oddíly toskanských legionářů – po třiatřiceti mužích a s jedním společným velitelem, který završil tradiční toskanskou setninu na počet sta mužů – pod nimi zatočily rázným obratem doprava a z trojstupu se přeřadily v pro-

táhlý jedenáctistup. Navzdory širšímu útvaru byly řady stále geometricky dokonalé – rovné jako čepel meče, napadlo Willa. Už se chystal, že svou myšlenku vyjádří nahlas, ale pak se usmál. Když vzal v úvahu Seletinovu zakřivenou šavli, to přirovnání tak docela nesesedělo.

„Jak pokračuje jednání?“ otázal se Halt.

Seletin prohnul rty. „Tak jako všechny takové věci. Můj zmocněnec požaduje snížení o tři čtvrtiny procenta u cla účtovaného za *kabvu*. Vaši právníci,“ zahrnul do hovoru Sapristiho, „nechtějí přijmout víc než pět osmin procenta. Musel jsem si od toho všeho na chvíli odpočinout. Někdy mám dojem, že to dělají proto, že se zkrátka rádi handrkují.“

Sapristi přisvědčil. „Tak je to vždycky. My vojáci nasazujeme životy v boji, zatímco právníci se tahají o zlomky procenta. A přesto na nás pohlížejí jako na podřadnější tvory.“

„Jak si vede Alyss?“ zeptal se Will.

Seletin k němu obrátil pochvalný pohled. „Vaše lady Alyss se osvědčuje jako ostrov klidu a zdravého rozumu v moři hádanic. Je velice, velice trpělivá. Ačkoli mám pocit, že několikrát byla v pokušení praštit mého zmocněnce tím jeho štosem papírů po hlavě.“ Pohlédl dolů na tři toskanské oddíly, které se teď přeskupovaly do tří řad.

„*A destra! Doppio di corsa!*“

Povel vydal velitel setniny, stojící uprostřed přehlídkové plochy. Oddíly okamžitě udělaly vpravo v bok, sešikovaly se do tří řad a pak přešly do poklusu. Se zvýšením tempa znělo dusání jejich sandálů a řinčení výstroje hlasitěji a naléhavěji. I prach stoupal výš.

„Generále Sapristi,“ promluvil Seletin a ukázal na se-